

Hassing Jørgensen: Jeg maa for en Ordens Skyld tillade mig den Bemærkning, at jeg i Aftes i mit Foredrag benyttede et forkert Tal, idet jeg som Statens Formueforøgelse nævnte et Beløb af 39,3 Mill. Kr. i Stedet for 49,3 Mill. Kr., og jeg gør opmærksom paa, at denne Rettelse er foretaget i Tidenden.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som gjorde opmærksom paa, at Statsgælden faktisk er betydelig større end angivet i Status, vil jeg sige, at det kunde maaske være rigtigere, det vil jeg ikke bestride, i Status at opføre Statsgælden efter de til enhver Tid gældende Kurser, men Forholdet har været saaledes uforandret i flere Aar, og det ændrer altsaa ikke det Forhold, som jeg paapegede, at Formuefremgangen i Finansaaret 1934—35 har været meget betydelig.

Med Hensyn til de Afskrivninger, som jeg foreslog ekstraordinært paa de værdiløse Aktiver, som findes opført i Status, spurgte det ærede Medlem mig, hvor jeg vilde tage Pengene fra, og dér vil jeg sige, at det falder mig naturligvis ikke, ind af regnskabsmæssige Grunde at foreslaa nye Indtægter for Staten. Jeg mener, at disse Afskrivninger bør afholdes paa de løbende Driftsregnskaber i det Omfang, disse tillader det.

Hartel: Af Finanslovens § 3, Rente-kontoen, fremgaar det, at den indenlandske Statsgæld er ca. 620 Millioner og forrentes med rundt regnet 26,5 Millioner, hvilket giver en effektiv Rente af 4,2 pCt. Naar Hensyn tages til de mange og dyre Laan, der blev optaget under og efter Verdenskrigen, Laan, der i en pengelig Periode aldrig burde være optaget, og som nu trykker haardt paa Budgettet, maa denne Forrentning betegnes som moderat. Den udenlandske Gæld er efter det nu aflagte Regnskab ca. 670 Mill. Kr. og udkræver til Forrentning 31 Millioner, det vil sige 4,6 pCt. i Gennemsnit. Men hertil kommer et Kurstab paa 15 Mill. Kr. eller noget derover. Herved stiger den effektive Rente til over 7 pCt. Dette er der for saa vidt intet at sige til, udover at det ikke er særlig lysteligt fra et rent regnskabsmæssigt Synspunkt. Det er imidlertid en nødvendig Følge af Kronens Devaluering, og denne har efter min Opfattelse haft en stor og gavnlig erhvervsmæssig Betydning. Den højtærede Statsminister var aldeles ikke at laste, om han under Indtrykket af den stigende Arbejdsløshed lagde Forholdene saaledes til Rette, at vi til Januar 1936 kunde staa

over for en Gentagelse af Januar 1933. Statsministeren kan paaregne vort Partis Støtte til en Politik i saa Henseende. Jeg ved ikke, hvor meget det betyder for den højtærede Statsminister, men forleden Dag lagde han dog under Forhandlingerne en vis Vægt paa, hvad jeg udtalte om et langt mindre betydningsfuldt Spørgsmaal end det, jeg her nævnte.

De, der benytter Statsgældens Forrentning som Argument imod Devaluering, overser, at vi kun rent formelt og regnskabsmæssigt afvikler vore Termsforpligtelser i Kroner, i Virkeligheden betaler vi med Varer, der sælges i Udlandet. Disse Varers Pris i Mark, Franc eller Sterling er, specielt under vore Dages Kontingenteringssystemer, bestemt af Prisforholdene i de paagældende Lande og ikke af vore Pengeforhold. Devaluering betyder først og fremmest en Forskydning i det indenlandske Fordelingsforhold til Gunst for Eksporterhvervene.

Fra min Side hævder vi stadig, at Landbruget har Krav paa en saadan Tilpasning, og at den vilde være til umaadelig Gavn for hele det producerende Samfund. Hvad vi derimod i Forbindelse med Statsregnskabets Rentekonto bebrejder Regeringen og specielt den tidligere Finansminister, er, at den, skønt den baade i 1931, da England forlod Guldet, og i Januar 1933, maa have haft nogen Forudviden og Tid til at orientere sig, ikke benyttede sig deraf til at foretage store Dækningsopkøb i fremmed Mønt. Det vilde være uretfærdigt at gøre den nuværende højtærede Finansminister ansvarlig for disse Undladelsessynder, men at det skulde tjene som nogen speciel anbefaling af hans Forgænger til Stillingen netop som øverste Leder af vort Lands Pengevæsen, er jeg ude af Stand til at fatte. Løvens Part af dette Kursreguleringstab fremkommer paa de optagne Dollarlaan. Man maa være lykkelig for den af Præsident Roosevelt førte Pengepolitik, som faktisk trods alle Guldklausuler sparer vort Land for Millionbeløb aarligt. Resten, nemlig 4 Mill. Kr., gaar til Dækning af Kursdifferencen paa de saakaldte guldrandede Laan. Jeg kommer her til et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen berørte i Gaar, og som jeg gerne vil have Lov til at gaa lidt nærmere ind paa. Disse guldrandede Laan er følgende: 3 pCt. uamortisabelt Statslaan af 5. December 1894, 3 pCt. amortisabelt Statslaan af 27. November 1897, 3½ pCt. amortisabelt Statslaan af 9. April 1900, 3½ pCt. uamortisabelt Statslaan af 5. Oktober 1901 og endelig 3½ pCt. uamortisabelt Statslaan